

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: Q. T. L.
naposledy známého pobytu v Zařízení pro zajištění cizinců
Balková,
zastoupený advokátem Mgr. Ondřejem Fialou, sídlem Václavské
náměstí 808/66, Praha,

proti
žalovanému: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,
sídlím Olšanská 2/2, Praha,

v řízení o žalobě ze dne 21. 5. 2024 proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 5. 2024, č. j. CPR-
21984-4/ČJ-2024-930310-V227,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce byl rozhodnutím ze dne 16. 3. 2024, č. j. KRPC-37413-22/ČJ-2024-020023 zajištěn podle § 124b odst. 1 písm. b) č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**) na dobu 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. Následně bylo rozhodnutím ze dne 8. 4. 2024, č. j. KRPC-37413-37/ČJ-2024-020023 rozhodnuto o prodloužení zajištění žalobce o

dalších 60 dnů. Žalobou naříkaným rozhodnutím ze dne 2. 5. 2024, č. j. CPR-21984-4/CJ-2024-930310-V227 žalovaný rozhodl o žádosti žalobce o propuštění ze zařízení ze dne 2. 4. 2024 tak, že se žádosti dle § 129a odst. 1 zákona o pobytu cizinců nevyhovuje a žalobce se nepropouští.

II.

Žaloba

2. První skupinou námitek žalobce namítal, že rozhodnutí o zajištění ze dne 16. 3. 2024, č. j. KRPC-37413-22/ČJ-2024-020023 bylo vydáno až poté, co marně uplynula maximální možná doba trvání zajištění v režimu zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (dále jen **zákon č. 273/2008 Sb. nebo zákon o policii**), neboť doba zajištění podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., může trvat maximálně 24 hodin. Dle názoru žalobce nemohl být zajištěn podle § 27 odst. 2 zákona o policii na 48 hodin, neboť v jeho věci příslušný orgán nerozhodoval o ukončení pobytu na území ČR ani o správním vyhoštění. S žalobcem totiž nebylo žádné nové řízení o vyhoštění či o ukončení pobytu zahájeno, pouze byl žalovaným správním orgánem zajištěn za účelem vycestování. Dále žalobce rozporoval závěry žalovaného stran prodloužení zajištění o dalších 60 dnů. Především žalobce vytýkal žalovanému, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyplývá reálný předpoklad realizace vycestování, neboť ŘSCP dosud neobdrželo od vietnamských úřadů jakoukoli odpověď ohledně žádosti o víza pro eskortující policisty či zda bude možné vyřídit povolení k tranzitu a zajistit letenky a ubytování pro eskortující policisty. Dále žalobce považoval napadené rozhodnutí za nevhodné a nadbytečné, neboť nerespektuje požadavky na proporcionalitu obdobných druhů rozhodnutí, neboť podle žalobce nelze dovozovat, že užití mírnějších prostředků by neplnilo svůj účel. Žalobce do protokolu dne 15. 3. 2024 uvedl, že ve lhůtě stanovené výjezdním příkazem nevycestoval, neboť výjezdní příkaz byl udělen jen na 15 dní a žalobce potřeboval vyřešit některé záležitosti před vycestování do Vietnamu a musel se postarat o dítě, neboť jeho přítelkyně je nemocná. Žalobce má na území ČR tři děti a přítelkyni, kteří mají všichni povolení k trvalému pobytu, a proto navrhl přijetí zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123 b) zákona o pobytu cizinců a složení finanční záruky. Dále uvedl, že má v úmyslu dobrovolně vycestovat z území do Vietnamu, jen potřeboval poskytnout dodatečnou lhůtu k vycestování. Žalobce nemá v úmyslu mařit výkon správního vyhoštění či se skrývat, a proto se i dobrovolně dostavil k cizinecké policii. Žalovaný měl tedy přistoupit k vydání rozhodnutí o zajištění až po zvážení všech okolností daného případu, jevila-li by se možnost uložení mírnějších opatření jako jednoznačně neúčinná. V dané situaci žalobce, který na území v minulosti dlouhodobě legálně pobýval, a vytvořil si zde rozsáhlé rodinné zázemí, dobrovolně se dostavil na pracoviště příslušné policie a uvedl adresu místa pobytu, kde se zdržuje a bude v případě potřeby policií kdykoli zastížen, považoval žalobce postup žalovaného za nadbytečný, neboť by postačovala opatření mírnější. Podle žalobce žalovaný nesprávně odmítl možnost využít zvláštních opatření s odkazem, že žalobce v rozporu s povinnostmi cizince nenahlásil změnu místa svého pobytu, pakliže má stálou adresu V. B. Doklad o zajištění ubytování i nájemní smlouva rovněž potvrzuje jeho bydliště. S tím žalobce nesouhlasí, neboť se na něj povinnost hlásit pobyt podle zákona o pobytu cizinců nevztahovala, neboť byl řešen v režimu zákona o azylu. Neměl tedy povinnost hlásit pobyt policii podle zákona o pobytu cizinců. Poté, co vypršela platnost výjezdního příkazu, žalobce svou adresu nahlásil. Žalobce také namítal, že se žalovaný nezabýval možností přijetí záruky, jejíž složení navrhoval. Dále bylo žalobcem namítáno, že není rádne odůvodněna nemožnost využití zvláštních opatření za účelem vycestování ani stanovení doby trvání zajištění. Tento závěr žalovaný založil na

ničím nepodložených domněnkách a spekulacích o údajné účelovosti jednání žalobce. Žalobce se dostavil k žalovanému z toho důvodu, že chtěl požádat o udělení nového výjezdního příkazu, aby mohl vyřešit záležitosti spojené s vycestováním. Skutečnost, že se sám dostavil na policii, svědčí o tom, že bude s policií za účelem vycestování spolupracovat a nemá v úmyslu mařit své vycestování či se skrývat. Rovněž závěr o údajné účelovosti žádosti o mezinárodní ochranu není dostatečně zdůvodněn, účelovost nelze spatřovat v tom, že žádost byla podána poté, co bylo žalobci uloženo správní vyhoštění. Azylově relevantní důvody ze subjektivního pohledu žalobce mohly nastat právě až poté, co na území již pobýval, respektive co mu bylo uloženo správní vyhoštění. Dále nelze z odůvodnění napadeného rozhodnutí dovodit předpoklad realizace vycestování v době stanovené v rozhodnutí o zajištění, když je nepřezkoumatelným způsobem pouze žalovaným odkazováno na svou běžnou praxi. Dle žalobce doba 30 dnů zjevně nebude dostatečná pro realizaci vycestování. Žalovaný důvodnost zajištění dovodil rovněž z nedobrovolného vycestování ve lhůtě stanovené ve výjezdním příkazu, když tato skutečnost je pouze jednou z kumulativně stanovených podmínek pro zajištění, když kumulativně musí být splněny i podmínky další, jako je nemožnost účinného uplatnění zvláštních opatření za účelem vycestování a také reálný předpoklad realizace vycestování v době stanovené v rozhodnutí o zajištění. Ani jedna z těchto dvou podmínek však v případě žalobce naplněna nebyla. Dále žalobce namítal, že je napadené rozhodnutí pro nedostatek důvodů i nepřezkoumatelné. Z uvedených důvodů žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Ve vyjádření k žalobě dne 27. 5. 2024 žalovaný mimo jiné shrnul dosavadně zjištěný stav věci. Za rozhodné poté označil nerespektování výjezdního příkazu s dobou vycestování do 13. 3. 2024, kdy i po tomto datu žalobce nevycestoval a namísto toho se dostavil ke správnímu orgánu za účelem zahájení správního řízení. Toto jeho jednání bylo správním orgánem posouzeno jako účelové s ohledem na jeho předchozí postup, kdy zcela systematicky využíval právního systému k dalšímu prodlužování svého pobytu na území. Jelikož žalobce pobýval na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, byl dne 14. 3. 2024 zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb. Následně byl dne 15. 3. 2024 v 09.45 hodin zajištěn podle § 27 odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb., za účelem provedení úkonů v souvislosti s ukončením jeho pobytu na území ČR. Dle žalovaného v případě žalobce nebyly dány záruky, že nyní bude právní předpisy ČR již dodržovat, pročez bylo zcela na místě z důvodu jeho přechozích postupů nevyužít aplikace zvláštních opatření za účelem vycestování. Žalobce proti rozhodnutí o zajištění ze dne 16. 3. 2024, č. j. KRPC-37413-22/ČJ- 2024-020023 podal žalobu, která byla dne 15. 4. 2024 rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích zamítnuta. Soud se v rozsudku musel zabývat celou dobou zajištění žalobce, tedy i zajištěním dle ustanovení § 27 zákona č. 273/2008 Sb. Soud ve věci rozhodl, že zajištění proběhlo v souladu se zákonem. Z uvedeného vyplývá, že v případě žalobce nebyly nijak zasaženy jeho práva. Zajištění žalobce bylo zcela oprávněné a žalobce nenaplnil důvody pro uložení zvláštních opatření. Žalovaný dále ve věci uvedl, že **dne 15. 5. 2024 v 19:20 hodin došlo k realizaci vyhoštění přes hraniční přechod Praha Ruzyně - letiště** v souladu s ustanovením § 128 zákona o pobytu cizinců, vedeno pod č. j. CPR-12626-24/ČJ 2024-933000. Z výše uvedených důvodů se žalovaný dále nezabýval předmětnými námitkami ve věci žaloby proti rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení dle § 129a zákona o pobytu cizinců, jelikož již došlo k propuštění žalobce ze zařízení z důvodu

realizace vyhoštění. Z výše uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

4. Jelikož žalobce ani žalovaný výslovně nenavrhli projednání věci při jednání ve lhůtě k tomu stanovené a soud neshledal jeho nařízení nezbytným, rozhodl o věci bez nařízení jednání v souladu s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů (s.ř.s.).
5. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.).
6. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

V.

Rozhodnutí soudu

7. Žaloba není důvodná.
8. Soud shledal námitku žalobce týkající se jeho zajištění dle zákona o policii jako nedůvodnou. Především soud nepovažoval za přípustné takto rozšířit rozsah soudního přezkumu i na postup Policie ČR dle zákona o policii předcházející samotnému zajištění podle zákona o pobytu cizinců. Dle § 124b odst. 4 zákona o pobytu cizinců „nelze-li vycestování cizince uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem vycestování vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení.“ Z dikce citovaného ustanovení zákona soud dovozuje, že zajištění za účelem vycestování dle § 124b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců je samostatné a oddělitelné jednání žalovaného od postupu Policie ČR, jež žalobce zajistila dle zákona o policii. Dovolávat se tak nezákonnosti postupu při zajištění podle zákona o policii může žalobce prostřednictvím samostatné žaloby, kdy budou posuzovány důvody zajištění a postup příslušného policejního oddělení jakožto správního orgánu. Avšak ze zmíněného učiněné závěry nemohou mít vliv na zákonnost rozhodnutí o zajištění žalobce za účelem vycestování dle § 124b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, jenž ukládá správnímu orgánu vlastní podmínky nezbytné pro jeho aplikaci. Samotné hypoteticky nezákonné předcházející zajištění žalobce dle zákona o policii tak nemůže mít vliv na zákonnost zajištění žalobce podle zákona o pobytu cizinců, pakliže jsou splněny podmínky pro takové zajištění. Pro tyto důvody se soud blíže se skupinou námitek směřující proti zajištění žalobce dle zákona o policii již nezabýval.
9. I další skupinu námitek směřující proti prodloužení délky zajištění o dalších 60 dnů shledává soud nedůvodnou. Především soud v tomto směru odkazuje na str. 13-14 napadeného rozhodnutí, kde se žalovaný s touto otázkou dle názoru soudu dostatečně vypořádal. Za rozhodný soud považuje především skutečnost, že žalovaný požádal příslušné Vietnamské správní orgány o vydání víz pro pracovníky ŘSCP, rovněž zařizuje letenky, avšak ty bez bližšího upřesnění toho, kdy budou udělena víza nelze zajistit předem. Z postupu žalovaného nic nenásvědčuje tomu, že by následná realizace vycestování žalobce nebyla možná ve stanovené lhůtě. I soudu je z jeho rozhodovací praxe známo, že v obdobných případech může zajištění všech nezbytných záležitostí souvisejících s nedobrovolným vycestováním žalobce zabrat více času. Ostatně nelze očekávat, že v případě komunikace

dvou správních orgánů z cizích zemí bude vše probíhat vždy okamžitě a bez přiměřeného prodloužení. Nicméně pro tento účel zákon připouští i další prodloužení zajištění žalobce až do maximálně přípustné délky doby zajištění. Avšak s ohledem na zemi původu žalobce, jímž je Vietnam, soud neočekává, stejně jako žalovaný, že by byla realizace vycestování žalobce nemožná či trvající po dobu atakující maximální přípustnou dobu zajištění. Nad to soud upozorňuje, že samotné námitky žalobce jsou toliko obecně formulované hypotézy, která však neodráží žádné prokazatelné důvody, proč by k zajištění vycestování žalobce nemělo ve stanovené době dojít.

10. V souvislosti s výše uvedeným soud konstatuje, že nedůvodná je i námitka brojící proti původní délce zajištění na 30 dnů. V případě žalobce byly splněny veškeré zákonem předpokládané podmínky pro zajištění žalobce a neuložení zvláštních opatření. Současně bylo zjevné, že žalovaný bude povinen zajistit veškeré náležitosti pro realizaci vycestování žalobce, který odmítl dobrovolný návrat, a proto se lhůta 30 dnů jeví z hlediska nezbytnosti jako zcela přiměřená a odůvodňující postupu žalovaného.
11. Soud se zejména zabýval tím, zda byly splněny veškeré podmínky nezbytné pro aplikaci ustanovení o zajištění žalobce dle § 124b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a jeho dalšího trvání a současně nebylo na místě přistoupit k uložení zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců.
12. *Podle § 124b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců - lze zajistit na dobu nezbytně nutnou cizince neoprávněně obývajícího staršího patnácti let za účelem jeho vycestování v případě, že nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, jestliže nevycestoval po pravomocném ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany nebo po ukončení poskytování mezinárodní ochrany z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace ve lhůtě uvedené ve výjezdním příkazu nebo ve lhůtě do třiceti dnů nebyl-li výjezdní příkaz cizinci udělen.*
13. *V § 123b zákona o pobytu cizinců jsou upravena zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území nebo z území členských států Evropské unie, když tímto zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území je za a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly; b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen finanční záruka) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo, peněžní prostředky za cizince může složit státní občan ČR nebo cizince s dlouhodobým povolením, anebo trvalým pobytem; i) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené; d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.*
14. Z uvedeného pak vyplývá, že správní orgán je při rozhodování o zajištění cizince podle § 124b zákona o pobytu cizinců povinen zvážit, zda v projednávané věci nepostačuje uložení zvláštního opatření podle § 123b odst. 1 citovaného zákona. Ovšem lze připustit, že v některých případech odůvodňujících zajištění dle § 124b zákona o pobytu cizinců nelze vždy ze strany správního orgánu ke zvláštním opatřením přistoupit. V daném případě se proto správně žalovaný zabýval tím, zda v případě žalobce nepostačovalo uložit zvláštní opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců. Žalovaný dospěl k závěru, že jejich uložení nepostačuje, když tuto právní úvahu i přezkoumatelným způsobem vyjádřil v napadeném rozhodnutí o zajištění, prodloužení zajištění a nyní přezkoumávaném rozhodnutí o nevyhovění žádosti o propuštění. Jak v původním rozhodnutí o zajištění tak v aktuálně

žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný odkázal na to, že se žalobcem bylo vedeno řízení o správním vyhoštění, kdy ani poté, co i kasační stížnost proti rozhodnutí o správním vyhoštění byla NSS zamítnuta (rozsudek NSS nabyt právní moci dne 27. 11. 2020, přičemž od 27. 11. 2020 běžel zbytek doby k vycestování, neboť část doby k vycestování běžela ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění do dne podání žaloby), žalobce nevycestoval a namísto toho podal žádost o udělení mezinárodní ochrany na území ČR dne 14. 12. 2020, v důsledku čehož se rozhodnutí o správním vyhoštění stalo nevykonatelným. Poté co bylo ukončeno řízení o udělení mezinárodní ochrany, kdy žalobci nebyla mezinárodní ochrana udělena, což následně potvrdil i NSS, který kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, byl žalobci udělen výjezdní příkaz s dobou vycestování do 13. 3. 2024. Žalobce ovšem ve stanovené lhůtě nevycestoval a dostavil se ke správnímu orgánu za účelem legalizace svého pobytu z důvodu, aby byla prodloužena doba k vycestování, vydáno zvláštní opatření, eventuálně zahájeno jiné správní řízení. Toto jeho jednání bylo následně posouzeno jako účelové s ohledem na žalobcův předchozí postup, když bylo zjištěno, že žalobce nemá povolení k pobytu a na území s ním není vedeno řízení, na jehož základě by byl oprávněn k pobytu a nebyl nikdy v minulosti nahlášen v evidenci ubytovaných cizinců na území ČR dle zákona o pobytu cizinců. Žalobce tedy pobýval na území bez platného oprávnění k pobytu, a proto byl dne 14. 3. 2024 zajištěn dle zákona o policii. S ohledem na pobytovou historii žalobce pak žalovaný učinil závěr, že jednání žalobce je účelové, že z území ČR vycestovat do domovského státu nehodlá, a proto se dostavil den po uplynutí výjezdního příkazu na odbor cizinecké policie s úmyslem vyvolat řízení o správním vyhoštění, aby mohl nadále na území ČR pobývat. Tím dle žalovaného žalobce upřednostnil svůj zájem nad dodržováním právního pořádku ČR, přestože měl možnost dobrovolně opustit území členských států Evropské unie či požádat o prodloužení lhůty k vycestování v době legálního pobytu. Návrhu žalobce na stanovení nové doby k vycestování nemohlo být vyhověno, neboť takovou žádost bylo možné podat pouze za situace, kdy pobýval na území ČR oprávněně a v době stanovené k vycestování. S těmito závěry se soud plně ztotožňuje.

15. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval uložením zvláštních opatření ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců a dospěl k závěru, že přijetí těchto opatření by bylo neúčinné, jestliže
žalobce nemá na území žádnou stálou adresu, když po celou dobu pobytu na území ČR neprocházel lustrací cizinců hlášených k pobytu na území ČR, a proto nepřihlédl k dokladům osvědčujícím adresu jeho současného bydliště, a to právě vzhledem k jeho pobytové historii na území ČR. Žalobce zopakoval postup z roku 2020, kdy poté co mu byl vydán výjezdní příkaz po ukončení řízení o správním vyhoštění, se rovněž dostavil první den svého neoprávněného pobytu na policii, kde požádal o mezinárodní ochranu, což měl možnost učinit dříve anebo dobrovolně z území vycestovat, což také neučinil. K aktuálně předložené nájemní smlouvě z roku 2022, soud konstatuje, že ta neprokazuje, že tam žalobce dosud bydlí.
16. Z judikatury NSS vyplývá, že správní orgány musí při rozhodování o zajištění sledovat účel, pro který bylo omezení osobní svobody v podobě zajištění cizinců přijato. V tomto případě byl žalobce zajištěn za účelem vycestování, neboť byla v daném případě již ukončena všechna řízení, přičemž žalobce ve lhůtě stanovené ve výjezdním příkazu dobrovolně nevycestoval. Tvzení žalobce o tom, že má nyní trvalé bydliště, nemůže zvrátit pochybnost, že žalobce nerespektuje veřejnoprávními povinnostmi v ČR. Soud proto učinil závěr, že ze strany

žalovaného byla správně posouzena otázka účelovosti jednání žalobce, který se poté, co neopustil dobrovolně území ČR, dostavil na policii za účelem vyvolání dalšího řízení. S ohledem na zjištěný skutkový stav pak soud shodně se žalovaným uzavřel, že žalobce ryze účelovým jednáním usiluje o další prodloužení setrvání na území ČR, kdy tak nejprve učinil prostřednictvím žádosti o mezinárodní ochranu a nyní dalším úmyslem vyvolat další správní řízení, jehož trváním by si zajistil delší pobyt na území ČR. Z tohoto důvodu soud stejně jako žalovaný dospěl k názoru, že na předchozí žádost žalobce o mezinárodní ochranu lze nahlížet jako na účelovou, kdy bylo jejím cílem maření správního vyhoštění, a to s ohledem na další postup žalobce, kdy ani poté, co bylo toto řízení o mezinárodní ochranu pravomocně ukončeno, opětovně ve lhůtě stanovené ve výjezdním příkazu nevystoupal. Proto je takový závěr o účelovosti jeho žádosti odůvodněn. Tyto skutečnosti svědčí o tom, že žalobce vědomě nerespektuje právní řád ČR a má snahu se vyhnout zákonným podmínkám ohledně pobytu cizinců řízení všemi dostupnými prostředky.

17. Soud shledává napadené rozhodnutí přezkoumatelné, přestože nebylo přímo reagováno na žádost žalobce o stanovení finanční záruky, neboť z napadeného rozhodnutí vyplývá, že se žalovaný přijetím zvláštního opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců zabýval a správně vyhodnotil, že uložení těchto zvláštních opatření by nebylo účelné. Žalobce nerespektoval povinnosti cizince a jeho chování nedává záruku, že by spolupracoval s orgány policie. Žalobce měl dostatečnou dobu na to, aby zrealizoval vycestování z území ČR. Důvody, proč nevystoupal, nebyly žádnými důkazy z jeho strany podloženy. Žalobce, aniž by uvedl relevantní důvody a předložil důkazy, proč ve lhůtě stanovené ve výjezdním příkazu nevystoupal, se domáhal proto zcela účelově vydání zvláštního opatření.
18. K výše uvedenému soud dodává, že v současné době žalobce pobývá na území neoprávněně a na základě tohoto neoprávněného pobytu nemůže ani žádným způsobem vyřešit pobytové oprávnění, proto prodloužení pobytu žalobce řízení na území by nesplnilo svůj účel. Rovněž jak ze spisu vyplývá, přítelkyně žalobce i jejich nezletilá dcera, která se narodila 1. 4. 2020, jsou příslušnicemi Vietnamské socialistické republiky, proto nic nebrání tomu, aby se žalobcem vycestovali do svého domovského státu a případně se po vyřešení pobytové situace žalobce navrátili do ČR. Stejně tak nejsou známy žádné překážky, které by žalobci bránily v návratu do země původu, jak mimo jiné vyplývá i z rozhodnutí o mezinárodní ochraně. Ostatně ani nyní žalobce žádné překážky v návratu do země původu související s tamní situací netvrdil.
19. Na základě shora uvedeného soud učinil závěr, že žalovaný nepochybil, pokud zajistil žalobce podle § 124b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, jestliže bylo prokázáno, že žalobce
jednal
v rozporu s platnými předpisy a chráněnými zájmy, resp. v rozporu se zákonem o pobytu cizinců
na území ČR, kdy naplnil veškeré podmínky pro jeho zajištění a jestliže někdejší opatření nebyla účinná, bylo by i nyní uložení zvláštních opatření nedostačující.
20. Bylo povinností správního orgánu vypořádat se jak s návrhy, tak vyjádřením žalobce, což žalovaný učinil ve svém rozhodnutí. Řádně odůvodnil, z jakého důvodu návrhům žalobce nebylo vyhověno a proč se domnívá, že v jeho případě nejsou pro aplikaci ustanovení o zvláštních opatřeních dány důvody. Soud proto uzavřel, že žalobou napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, jestliže se žalovaný vypořádal řádně s návrhy žalobce na uložení zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců. Individuální skutkové okolnosti neodůvodňovaly uložení zvláštních opatření dle § 123b zákona opatření cizinců.

21. Závěrem soud nad rámec všeho výše již zmíněného uvádí, že žalobce pojal svou žádost o propuštění jakožto opravný prostředek vůči jak původnímu rozhodnutí o zajištění, tak proti rozhodnutí o prodloužení zajištění, ač se jedná o žádost o propuštění. Žalobce tak formulací své žádosti zcela opomíjí její smysl. Proti dvěma výše uvedeným rozhodnutím mohl žalobce uplatnit svou obranu prostřednictvím správní žaloby, což tak i minimálně v prvním případě učinil. Rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích bylo rozhodnuto o zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Tím že žalobce poté podal žádost o propuštění, kdy důvody v ní formuluje toliko jako žalobní námitky, zatěžuje soud přezkumem týchž rozhodnutí o zajištění či prodloužení zajištění dvakrát či i vícekrát v závislosti na délce zajištění a počtu možností podat žalobu proti rozhodnutí o prodloužení zajištění či žádosti o propuštění. Zákonodárce vložil do rukou zajištěného cizince právo požádat o propuštění z důvodu prostoru pro sdělení nových skutečností či okolností vyvstalých po rozhodnutí o zajištění či prodloužení zajištění, nikoliv za účelem neustálého přezkumu týchž důvodů rozhodnutí.
22. Z tohoto důvodu dospěl soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je zcela správné, pročez žalobu jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (**výrok I.**).

VI.

Náklady řízení

23. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána (**výrok II.**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 4. června 2024

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně